

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Romeinen 12, 1
Huwelijksdienst

- 1 Broeders en zusters,**
- 2 Votum**
- 3 Zegengroet**
- 4 Zingen : Psalm 122 : 1 en 3**
- 5 Lezing van de wet E.A. de Boer**
- 6 Zingen : Psalm 34 : 5 en 6**
- 7 Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 8 Schriftlezing : Efeziërs 5 : 21 - 33**
- 9 Zingen : Gezang 89 : 1 en 3**
- 10 Tekst : Romeinen 12 : 1**
- 11 Prediking**
- 12 Zingen : Psalm 23 : 1, 2 en 3**
- 13 Huwelijksbevestiging**
- 14 Toezingen bruidspaar: Lied 367 : 1 en 2**
- 15 Dankzegging en voorbede**
- 16 Dienst van de offergaven**
- 17 Slotzang : Gezang 167 : 1 - 3**
- 18 Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Is dit nu een geschikte trouwtekst? Je kunt daar je vragen bij hebben. Want het gaat hier niet over de liefde tussen een man en een vrouw. Hun gevoelens voor elkaar. Hun toewijding aan elkaar. Daar zou het toch over moeten gaan. Vinden jullie ook niet, jongens en meisjes? Twee van die jonge mensen die vrijdag aan elkaar hebben beloofd dat ze elkaar zullen liefhebben tot de dood hen zal scheiden. Ze geven zich aan elkaar. Ze hebben elkaar beloofd dat ze voor elkaar zullen zorgen. Als het goed gaat in hun leven. Maar ook als het niet goed gaat. Als ze gezond zijn en als ze ziek zijn. Het leven van jullie is verbonden met elkaar. Zou het dus daar niet over moeten gaan in de preek?

[Geschikte preektekst?]

Je zou zelfs kunnen beweren dat de tekst heel ongeschikt is als tekst voor een trouwdienst. Want in deze tekst vraagt de Here, om onszelf aan God te offeren. De Here wil dus niet dat man en vrouw voor elkaar, maar om voor God te leven. Dus wat moeten jullie nu? Voor elkaar leven? Of voor de Here? Op die vraag hopen we in deze preek het antwoord te vinden als ik u het Woord van God mag preken met de volgende centrale boodschap:

[Thema en verdeling] God vraagt van ons onszelf aan Hem te offeren.

God vraagt dat:

- 1. met een beroep op zijn barmhartigheid,**
- 2. als een redelijke keuze,**
- 3. met het oog op onze levensvervulling.**

We zullen dus eerst zien dat God van ons vraagt om onszelf aan Hem te offeren met een beroep op zijn barmhartigheid. Paulus begint in hoofdstuk 12 het tweede deel van zijn brief. Zijn brieven hebben in veel gevallen dezelfde opbouw. In het eerste gedeelte staat hij stil bij alles wat God ons in zijn liefde heeft gegeven en ons dagelijks geeft. Wat Paulus daarbij laat zien is hoe verloren we van onszelf waren. Omdat we als zondige mensen God en onze naaste niet liefhebben zoals God dat in zijn liefde van ons vraagt, vallen wij onder het oordeel van God. Niet omdat God graag boos en wraakzuchtig is, maar omdat Hij liefde is. Vanuit zijn volmaakte gevoel en verlangen naar liefde, verdraagt Hij het niet als mensen de vrede verstoren. **[Omdat God liefde is]** Als mensen een loopje nemen met de liefde. Als mensen geen oog voor God en hun naaste

hebben en daardoor God en die naaste tekort doen. Wij zijn geneigd om min of meer genoeg te nemen met het leven zoals het is. We zijn vaak snel tevreden. Maar beseffen we dat in de ogen van God al de mensen die hier zitten er recht op hebben dat u hen net zo lief hebt als uzelf. En dat we onze naaste tekort doen als we hem of haar zo niet lief hebben. Hoeveel gevoelens van liefde en zorg hebben we echt voor elkaar?? Wij zijn eraan gewend dat het te weinig is, maar God went daar nooit aan. En omdat Hij liefde is kan Hij dat ook niet over zijn kant laten gaan.

Maar wie denkt dat God daarom vol boosheid en afschuw naar ons kijkt, die heeft het mis. Want God ziet vanuit zijn liefde vol barmhartigheid op ons neer. Hij ziet hoeveel verdriet ons wordt aangedaan en hoe machteloos we zijn om elkaar geen verdriet te doen. Hij ziet ons in onze nood. **[Vol barmhartigheid]** En blijkens de woorden van onze tekst, komt dat bij God binnen. Het Griekse woord dat in onze tekst vertaald is met 'barmhartigheid' staat er in het meervoud en duidt een gevoel aan. Als zou het ook heel goed met 'ontferming' kunnen vertalen. Maar dan dus niet een enkele ontferming, maar onze nood en ellende komt dus telkens weer bij God binnen. Het raakt Hem. En daarom wil Hij ons helpen. En als God iets wil, dat blijft het daar niet bij. Dan gaat God er ook wat aan doen. En God heeft er wat aan gedaan.

Wat God heeft gedaan valt in het eerste gedeelte van deze brief van Paulus aan onze broeders en zusters in Rome te lezen. Maar bijvoorbeeld in dat mooie gedeelte uit de brief van Paulus aan de broeders en zusters in Efeze. In vers 25 worden mannen opgeroepen om hun vrouw lief te hebben. Dus dat geldt voor jou ..en voor alle getrouwde mannen hier aanwezig. Dit geldt dus voor ons, broeders. We moeten de vrouw liefhebben die God ons gegeven heeft. En daarbij houdt Paulus ons het voorbeeld van de Heer Jezus voor. Christus heeft de kerk liefgehad en zich voor haar prijsgegeven. Jezus Christus heeft zijn leven opgeofferd om zijn bruid uit haar diepe ellende te redden. Deze bruid was bepaald geen stralend bruidje. Het was meer een vrouw die al tijden in de goot leefde. **[Christus geeft leven]** Want Hij moest zijn leven geven, om haar te kunnen heiligen. Dat betekent dat Hij haar zonden moest afwassen. Zodat ze afgezonderd kon worden en aan God kon worden gewijd. Hij moest haar reinigen met water en woorden. Ze moest worden gewassen. Het vuil van de zonden dat overal op haar zat, moest door Hem worden afgespoeld. Moest er worden afgewassen. Ze moest nieuwe en schone kleren aan. Hij had deze slons uit de goot, die zichzelf zo had verwaarloosd en be-

smeurd, ondanks al haar fouten en zonden, lief. Hij trok Zich haar lot aan en gaf zijn eigen leven om haar uit deze goot te kunnen trekken. Om haar te kunnen reinigen. Om haar te kunnen kleden met schitterend wit linnen. Om haar als een prachtige en stralende bruid bij zich te kunnen nemen. Wat een ontferming! Wat een barmhartigheid! Wat een wonder dat God zich ons lot zo aantrekt dat Hij zelfs zijn leven voor ons overheeft. Dat Hij zelfs bereid is voor ons te lijden en te sterven.

Op grond van deze barmhartigheid die God in zijn Zoon Jezus Christus aan ons bewijst, vraagt God aan ons om onszelf aan Hem te offeren. Dat in de eerste plaats.

[Punt 2] In de tweede plaats zullen we zien dat Gods vraag om onszelf aan Hem te offeren een redelijke keuze is. In de vertaling van 1951 stond dat onszelf als een levend heilig en God welgevallig offer in Gods dienst te stellen, voor ons een redelijke godsdienst is. Het is begrijpelijk dat de vertalers van de NBV niet langer voor deze vertaling hebben gekozen. Wat woord 'redelijk' heeft bij ons een bepaald negatieve klank gekregen die Paulus absoluut niet heeft bedoeld. Redelijke godsdienst heeft een rationele en kille bijklank. Dat is wel het laatste wat Paulus wil zeggen. Ons antwoord op Gods heerlijke barmhartigheid moet niet een rationeel en afstandelijk antwoord zijn. Daar zit God echt niet op te wachten. **[Geen rationele]**

Om te begrijpen wat hier wordt bedoeld, moeten we ons verplaatsen naar de tijd waarin Paulus leefde. De wereld van die dagen werd overstroomd door allerlei vormen van godsdienst. Bijna zonder uitzondering hadden deze godsdiensten geen boeken waarin de goden zich openbaarden. Het waren mystieke godsdiensten. Ingewijde priesters en priesteressen gebruikten allerlei geheime rituelen om de mensen dichter bij de god te brengen. Of om de god te bewegen om datgene te doen wat de gelovige wilde en waarvoor hij een offer bracht. Je priesters niet narekenen. Wie de goden waren was vaak onduidelijk. De mensen moesten het doen met een beeld, maar deze goden openbaarden zichzelf niet aan de mensen. Ze deden geen beloften waar mensen op konden bouwen. Ze waren de ene dag zus en de andere dag zo. En je moest altijd maar hopen dat de goden je goed gezind waren.

Wat is dan het dienen van Jezus Christus een verademing. Jezus Christus, zijn Vader en de Heilige Geest laten de mens niet raden. Ze weten waar ze met God aan toe zijn. **[Wie Jezus]** Wat Hij verfoeit. Waar Hij van geniet. Hij laat eerlijk weten dat we in dit leven nog niet de ware voldoening kunnen vinden, maar er altijd iets van gemis en pijn zal

zijn. Hij laat weten dat Hij trouw is. Hij laat weten hoe groot zijn liefde voor ons is. Dus het is helemaal geen onredelijke keuze om deze God te gaan dienen. Integendeel. Dit is de redelijke godsdienst. Het is heel redelijk om je leven in dienst te stellen van Iemand die zelf zijn leven heeft gegeven voor jou. Dat in de tweede plaats.

[Punt 3] In de derde plaats zullen we zien dat God van ons vraagt onszelf aan Hem te offeren met het oog op onze levensvervulling.

De Here roept ons dus toch een redelijke godsdienst. Maar dat leidt niet tot een koele, rationele godsdienst. Want Hij wil ook onze harten veranderen. Maar daarbij hoort ook een vernieuwing van ons denken. Zoals Paulus in vers 2 zegt. We veranderen door een vernieuwing van ons denken. En dat is ook precies wat er gebeurt met iemand in Jezus Christus zijn redding gaat zoeken. Hij wordt een ander mens. Hoezeer hij of zij een ander mens wordt blijkt wel op een dag als vandaag. Hier zitten twee jonge mensen die vrijdag met elkaar getrouwd zijn. Die hebben uitgezien naar die dag. Die vanaf vrijdag onder een dak wonen en leven als man en vrouw. Door veel mensen worden die trouwdag de mooiste dag van hun leven genoemd. Een enorme voorbereiding gaat er aan vooraf. Veel geld wordt er aan uitgegeven. Zo belangrijk vinden we het huwelijk en de trouwdag. Vaak hoor je mensen die gaan trouwen zeggen: "Dit is onze dag." En als ze het niet zelf zeggen, zeggen anderen het wel: "Dit is jullie dag." Maar als je aan deze jonge mensen vraagt, waarom ze vrijdag met elkaar getrouwd zijn, dan zullen ze niet in de eerste plaats zeggen: "Omdat we zoveel van elkaar houden en voor altijd bij elkaar willen zijn." Dan zullen ze ook niet zeggen: "Om samen gelukkig oud te worden." Nee, ze zullen zeggen: "Om in het huwelijk samen de Here te dienen. Om elkaar te helpen om onszelf als een levend, heilig en God welgevallig offer in zijn dienst te stellen."

[Huwelijk als offer] Of iets wat in die richting. Ze beseffen dat het eerste doel van hun leven is om in de Here hun hoogste geluk te hebben en de Here daarvoor te loven en te prijzen. Ze beseffen ook dat dat ook het hoogste doel van hun huwelijk is.

Nu kan dat op iemand overkomen als een domper op hun huwelijksfeest. Dat het dus niet gaat om hun eigen hoogste geluk, maar om de Here. Toch is dat geen domper. Maar tan zie je alleen als je denken is vernieuwd door de Heilige Geest. Dan pas begrijp je dat we pas werkelijk vrij worden als we niet langer onszelf zoeken. Als we niet langer onszelf als het middelpunt van ons leven zien. Doen we dat wel, dan blijven zoeken naar het geluk in dit leven zonder het ooit echt te vinden. Dan zullen we ons geluk zoeken in

geld, in genot, in een carrière, in aanzien of in iets anders dat door God geschapen is. Maar al die dingen kunnen een mens niet lang met geluk vervullen. Wat een zegen van de Here is, maar wat door veel mensen niet wordt doorzien. Omdat een mens dat van nature ook niet begrijpt. Maar dat aanhoudend knagend honger gevoel naar geluk is een vingerwijzing van en aar God, *[Vingerwijzing]* dat we ons geluk niet in de dingen van deze wereld moeten zoeken, maar in het dienen van Hem. En dat betekent niet, laat daar geen misverstand over bestaan, dat je dan wel blijvend gelukkig bent in dit leven. Zo is het niet. Door zonden en tekortkomingen zullen we altijd met pijn en verdriet geconfronteerd worden. Daar is de Here heel open en eerlijk over. Maar ze zullen wel in ons binnenste ervaren dat dit de ware bevrijding is. Dat dit een voldoening geeft die je nooit eerder hebt gevoeld, maar waar je van binnen al zo lang naar hunkert.

Marco en Annemieke, Gods Woord is vol van wijsheid. Dat ziet een mens niet één, twee, drie. Op het eerste gezicht zou je geneigd zijn om te denken dat er in het huwelijk minder te genieten is als je God tot je hoogste doel hebt. Want ja, je bent dus niet de belangrijkste persoon in het leven van die ander. Maar dat betekent niet dat de ander met God moet concurreren. Juist vanuit de vreugde die ieder ervaart over de liefde van de Here, vindt je de kracht om elkaar met liefde te blijven omringen. Juist al je in de Here je hoogste geluk hebt, raakt je niet zo gauw teleurgesteld over het huwelijk en in elkaar. Juist als je in de Here je hoogste geluk hebt, verstik je elkaar minder gauw, omdat je niet zo veeleisend bent ten aanzien van de ander. Juist als je in de Here je hoogste geluk hebt, dan loop je jezelf niet te kwellen met de vraag of je niet met een ander gelukkiger zou zijn geweest. Dan ontvang je de ander eenvoudig als geschenk van de Here. Juist als je in de Here je hoogste geluk hebt, ontstaat de ruimte waarin je elkaar het beste met liefde en zorg kan omringen. *[Beste advies]*

Zo blijkt de tekst van vanmorgen een uitstekende tekst voor jullie huwelijk. Het wijst jullie de weg naar een goed en gezegend huwelijk. Een huwelijk dat jullie net als jullie leven als een levend, heilig en God welgevallig offer aan de Here opdragen. Hou dit dus samen vast in de jaren van jullie huwelijk. Jullie leven voor de Here en jullie huwelijk is daaraan dienstbaar. Zodat jullie elkaar steeds met liefde en zorg mogen omringen. Zodat jullie elkaar stimuleren om jullie leven op te dragen aan de Here.

En zo is deze blijde boodschap van de Here voor ons allemaal een aansporing om ons leven bij de Here te zoeken. Dat is ook de vraag die we hebben te beantwoorden met het

oog op de viering van het Heilig Avondmaal volgende week. Welke plaats heeft de He-
re in ons leven. Zoeken we Hem? Of zoeken we onszelf? Zoeken we zijn eer? Of willen
we zelf in het middelpunt staan. Willen we doen wat Hij van ons vraagt? Een nieuw
leven leiden. Of willen we aan ons eigen leven vasthouden?

Amen